

konvenciók lehántása és a szerzőhöz való visszafordulás új intenciókért.

Szerző *Az ember tragédiája* eddigi előadásai során három jelentős fázist különböztet meg: Paulay Edét, Hevesi Sándort és Herman Röbbelinget. Utóbbiban látja hármuk közül azt, aki Madách szándékait és elképzeléseit a legjobban közelítette meg, mert két nagynevű magyar elődje helyi színpadi problémákkal és kötöttségekkel küzdve nem tudta teljesen a gyakorlatba átvinni elméleti elgondolásait.

Szerző munkája nagy részében *Az ember tragédiája* szcenikus vázlatát adja, első felvetését annak a bizonyos „rendezőpéldány“-nak, ami majd, ha az idő elérkezik rá, el fog készülni. Ebben a képek szerint felrakoztatott vázlatban sok aprólékos hibára, tévedésre, konvencióra mutat rá, amiknek a helyesbítése kézenfekvő. Az egész munka felfogásaként pedig kihangsúlyozza az u. n. „Lucifer tragédiája“-beállítás, amennyiben az előjátékként kezelt első három képet beolvastva a darabba Lucifer szerepét hangsúlyozza ki a tézis — antitézis váltakozások monumentális játékaival.

A *Színpad könyvtára*-nak legújabb köteteként jelent meg Nagy Adorján tanulmánya, amely teljes elméleti felkészültséggel és tökéletes gyakorlati tudással nyult tárgyához és az arról szóló irodalomban érdekes felfogásával méltó helyet foglal el.

M. B.

HONT FERENC: A SZÍNÉSZI KÉPZELET FEJLESZTÉSE.
„A Színpad“ kiadása, 1936.

Hont Ferenc a modern színháztudomány, lélektan és neveléstudomány eredményeinek felhasználásával a színésznevelés új rendszerét dolgozta ki. „A Színpad“ kiadásában megjelent tanulmányában rámutat a színészképzés eddigi gyakorlatának főbb hibáira, kifejti az új színésznevelés alapelveit és mintegy példaképpen, bővebben ismerteti rendszerének a színészi képzelet fejlesztésére vonatkozó részét.

Hont Ferenc rendszerének célja: önálló művészi alkotásra képes színészegyeniségek nevelése. Szerinte a színészképzés nem szorítkozhatik néhány szerep megadott mintáinak betanítására, mert ez a növendéket önállótlanságra és a gyakran előjátszó mester utánzására szoktatja. Hont a növendék különböző fejlettségű képességeit pontosan kiépített gyakorlatokkal igyekszik kiegyenlíteni és továbbfejlesztetni. A kezdő színész nem a tanár kifejezési formáit sajátítja el, hanem önálló munkával megtalálja és fölismeri saját, egyéni és számára egyedül célravezető művészi eszközeit. Fokról-fokra, szinte magától tanulja meg a színészet belső és külső technikáját, míg végül sikerül magában kialakítania az együttérzésen alapuló sajátosan színészi állásfoglalást.

Hont Ferencnek a gyakorlatban is kipróbált és bevált színészképző rendszere kétségtelenül kivételes jelentőségű. Igen kívánatos volna, hogy ezt a rendszert mielőbb teljes egészében kifejtse és a tanulmányban közölt képzeletfejlesztő módszert is még részletesebben ismertesse. Az élvezetes stílusú, talán kissé túlságosan tömör tanulmány, bár nem terjed ki a színészképzés minden ágazatára — látszik, hogy a szerző kísérletező munkával alkotott rendszerének csupán többszörösen kipróbált eredményeit szándékozott közölni — már ebben a formájában is hasznos és sok szempontból nélkülözhetetlen útmutató színésznevelők, színi-növendékek és színészek számára egyaránt.

K. J.